

VÁRI ATTILA

Mene, mene, tekel

Csiki László emlékének

*Írtam a tőlem telhetőt,
volt benne némi felvető,
s bár gondolat nem lelhető
benne, borom épp kellettő.
Megittam, mint a levegőt,
a mérgezetten lebegőt,
(házmester fröccs lett,
nem volt édes,
ciántól terhes
lőpor-kénes, mint életem.)*

*És versben jött el a halálom,
sántikálva fél ló-verslábbon,
és rímet kért az elmúlásra,
legyek véltségem elmúlt társa
így lehetek csupán nemlélet,
– Éltem féltem? Már más szemlélet.*

Hát így rímel a halál-ének

*Csak látomás a lét: és nem való!
Itt megtörtént már minden Fennvaló.
E patazajban hangom elhaló,
kancám csikója trójai faló.
Hazug betűkkel a hír is csaló:
téliésített – (mit jelent?) – nyaraló?
Havazik benne? Nyáron fagyaló?
Vagy jégcsapok közt hőtől aszaló?*

- I. A bárányfelhő juhok ellene.
- II. Giordano Brunonak gyémánt a szene.
- III. Hóhér fülének pofon a zene.
- IV. Csodára vártam de már elmene.
- V. És kiíratott a mene mene tekel,
hogy végezetül megméretettel.
(Sorsáért itt már senki nem felel.)
Ufarszin mondom, velem mentek el.

És itt e verset zárja a halál.
Hú olvasóm, versemben meghalál.

